

א. אבן-צור / לשדמה נמושה.

ענמה בודרה ומפה משרב,
וצרובים על חוק גבעולים עירמים;
נהושה על-גבך נמתחים המרומים,
מצבה הם אלמה ללשדך שחרב.

לא הגח יד הפה על מצתך הבועה,
עוף דורם יתלך על פמך הצחוקה,
לא לך יעלו צפדיהם עם זרחה,
וצרבים לא יבנו קאבך הבועה.

תענמי שדמתו לאביבך הועיה,
עת הפה כרוב צהור לבבך שחלל.

אך לחת השדה הן נתן לשלל
פרי רחמך אמולה רענן וצעיר.

עתה יבסה עב ענן חמתך.
יפדוש על גבך פלחו השחורה;
ידעתו שדמתי דממתך הסדורה.
ידעתו קשימך ברנבי אדמתך.

אך עדים הקלחים עוד יאצור זה רנבך.
הנצדים הנקטים מיני החיה.
ועם רעמי העבים וועקת הדיה.
אהושה שדמתי את חת לבבך.

זכרון יעקב

